

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
Г-ЖА J. КОКОТТ
представено на 13 декември 2012 година¹

Дело C-439/11 P

**Ziegler SA
срещу**

Европейска комисия

„Обжалване — Конкуренция — Картели — Член 81, параграф 1 ЕО и член 53, параграф 1 ЕИП — Правно действие на насоките на Комисията — Значително засягане на търговията между държавите членки — Определяне на глоби — Ефективна съдебна защита — Право на справедлив съдебен процес — Обективна безпристрастност на Комисията — Принцип на равно третиране и недопускане на дискриминация — „Картел на услугите по преместване“ — Белгийски пазар на международните услуги по преместване“

I – Въведение

1. Настоящият случай дава възможност на Съда да доизясни практиката си относно правното действие на големия брой насоки, издавани от Европейската комисия в качеството ѝ на орган за защита на конкуренцията на ЕС. Тук във фокуса на вниманието са Насоките относно понятието за засягане на търговията между държавите членки от 2004 г.², както и публикуваните през 2006 г. Насоки относно метода за определяне на глобите³.

2. Освен това са повдигнати няколко все още дискуссионни правни въпроса в областта на основните права във връзка с провежданите от Комисията производства за налагане на глоби по дела за картели. Всъщност става дума, от една страна, за изчисляването на глобите, а от друга — за обективната безпристрастност на Комисията в качеството ѝ на разследващ и решаващ орган.

¹ — Език на оригиналния текст: немски.

² — Известие на Комисията — Насоки относно понятието за засягане на търговията, което се съдържа в членове 81 и 82 от Договора (ОВ С 101, 2004 г., стр. 81; Специално издание на български език, глава 8, том 4, стр. 149, наричани по-нататък „Насоките от 2004 г.“).

³ — Насоки относно метода за определяне на глобите, налагани по силата на член 23, параграф 2, буква а) от Регламент № 1/2003 (ОВ С 210, 2006 г., стр. 2; Специално издание на български език, глава 8, том 4, стр. 264, наричани по-нататък „Насоките за определяне на глобите от 2006 г.“).

3. Тези правни въпроси са поставени във връзка с „картела при услугите по преместване“, който Комисията разкрива преди няколко години на белгийския пазар на международните услуги по преместване и за който на 11 март 2008 г. издава решение за налагане на глоби (наричано по-нататък „спорното решение“) ⁴. Комисията привлича под отговорност дружеството Ziegler SA (наричано по-нататък „Ziegler“ или „жалбоподателят“), наред с други девет дружества или групи дружества, за участието им в картела на пазара на тези услуги и им налага глоби.

4. След като жалбата му за отмяна на това решение е отхвърлена на първа инстанция от Общия съд с решение от 16 юни 2011 г. ⁵ (наричано по-нататък и „решението на Общия съд“ или „обжалваното съдебно решение“), Ziegler подава настоящата жалба в Съда. Интересно е да се отбележи обаче, че и Комисията не е съгласна с някои основни моменти от мотивите на обжалваното съдебно решение и иска Съдът да потвърди това решение, но с други мотиви. Следователно тук трябва да се изясни и въпросът дали и доколко в производството по обжалване е допустимо подобно заместване на мотивите на решението („*substitution de motifs*“).

5. На Съда предстои да разгледа редица други правни въпроси по останалите висящи производства по обжалване във връзка с картела при услугите по преместване ⁶.

II – Предистория на правния спор

6. Ziegler е семейно предприятие със седалище в Брюксел (Белгия), принадлежащо на физически лица, всичките низходящи на основателите на предприятието, както и на два холдинга, също свързани с фамилията Ziegler ⁷. Съществена част от дейността на Ziegler са услугите по преместване, които до декември 2003 г. се извършват от подразделение на предприятието, а от декември 2003 г. се предоставят от отделно дружество, принадлежащо на групата Ziegler и наименовано Ziegler Relocation SA (по-рано Euro Time) ⁸.

7. Съгласно заключенията от разследването на Комисията между 1984 г. и 2003 г. на пазара на международните услуги по преместване в Белгия е съществувал картел, в който през различни периоди ⁹ и в различна степен са участвали десет предприятия ¹⁰, извършващи услуги по преместване.

4 — Решение на Комисията от 11 март 2008 г. относно производство по член 81 от Договора за ЕО и член 53 от Споразумението за ЕИП (дело СОМР/38.543 — Международни услуги по преместване), нотифицирано под номер С(2008) 926 окончателен, чието обобщение е публикувано в ОВ С 188, 2009 г., стр. 16. Пълният текст на посоченото решение може да се намери само на уебсайта на генерална дирекция „Конкуренция“ на Комисията (<http://ec.europa.eu/competition/antitrust/cases/index.html>) в неофициален вариант на френски език.

5 — Решение на Общия съд от 16 юни 2011 г. по дело Ziegler/Комисия (Т-199/08, Сборник, стр. II-3507).

6 — По този въпрос вж. дела Gosselin Group/Комисия и др. (С-429/11 P), Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje и др. (С-440/11 P) и Team Relocations и др./Комисия (С-444/11 P). Освен това на 24 май 2012 г. съм представила заключение по дело Комисия/Verhuizingen Coppens (С-441/11 P), а на 29 ноември 2012 г. — заключение по дело Комисия/Stichting Administratiekantoor Portielje и др. (С-440/11 P). На 6 декември 2012 г. Съдът постанови Решение по дело Комисия/Verhuizingen Coppens (С-441/11 P).

7 — Точка 3 от обжалваното съдебно решение.

8 — Точка 2 от обжалваното съдебно решение.

9 — Тези периоди са били с продължителност между 3 месеца и повече от 18 години.

10 — Allied Arthur Pierre, Compas, Coppens, Gosselin, Interdean, Mozer, Putters, Team Relocations, Transworld и Ziegler (вж. например съображение 345 от спорното решение).

8. В спорното решение Комисията констатира, че въпросният картел е глобален картел под формата на едно-единствено продължавано нарушение¹¹, което се изразява в сключването на общо три вида споразумения¹²:

- *ценови споразумения*, с които участващите предприятия, извършващи услуги по преместване, са се договаряли относно възнаграждението, което клиентът заплаща за предоставените от тях услуги,
- споразумения относно система на финансови компенсации за отхвърлените оферти или за непредставянето на оферта (*комисиони*); чрез този механизъм конкурентите на предприятието, на което е възложена поръчка за международно преместване, е трябвало да получат някаква финансова компенсация, независимо дали те също са представили оферта за поръчката; без знанието на клиентите посочените комисиони са били включвани в крайната цена на съответните услуги по преместване,
- споразумения относно поделение на пазара посредством система на *фиктивни оферти*, представени на клиента или на преместващото се лице от дружество, извършващо услуги по преместване, което не е имало намерение да осъществи преместването; за тази цел дружеството всеки път е посочвало на конкурентите си цената, размера на застраховката и разходите за складиране, които те е трябвало да фактурират за фиктивната услуга.

9. Докато споразуменията за комисиони и за фиктивни оферти са се прилагали през целия период на съществуване на картела (от 1984 г. до 2003 г.), то липсват доказателства за използването на ценовите споразумения след май 1990 г.¹³

10. Въз основа на установените от Комисията факти в спорното решение тя прави извод, че участващите предприятия са нарушили член 81, параграф 1 ЕО и член 53, параграф 1 ЕИП, като през различни периоди са „[определили] по пряк и непряк начин цени за международн[и] услуги по преместване] в Белгия, като са си [поделили] част от този пазар и са [манипулирали процедурите по набиране на] оферти“¹⁴.

11. Спорното решение е връчено на общо 31 юридически лица, на които за извършеното нарушение Комисията освен това налага глоби в различен размер¹⁵, като в някои случаи глобите са индивидуални, а в други — солидарни. За изчисляването на размера на глобите в спорното решение Комисията използва метода, представен в нейните Насоки за определяне на глобите от 2006 г.

12. Според констатациите на Комисията в член 1, буква й) от спорното решение Ziegler е участвало в глобалния картел в периода от 4 октомври 1984 г. до 8 септември 2003 г., т.е. по време на цялото му съществуване. Поради това с член 2, буква л) от спорното решение на предприятието е наложена глоба в размер на 9,2 милиона евро, за плащането на която то е единственият длъжник.

13. Няколко от адресатите на спорното решение подават жалби за отмяната му пред Общия съд¹⁶.

11 — Вж. по-специално съображения 307, 314 и 345 от спорното решение.

12 — По този въпрос вж. съображение 121 от спорното решение и точки 10 и 13—15 от обжалваното съдебно решение.

13 — По този въпрос вж. съображения 123—153 от спорното решение.

14 — Член 1 от спорното решение.

15 — Размерът на отделните глоби е между 1 500 EUR и 9 200 000 EUR.

16 — По този въпрос наред с обжалваното съдебно решение вж. другите четири решения на Общия съд от 16 юни 2011 г.: Решение по дело Team Relocations и др./Комисия (Т-204/08 и Т-212/08, Сборник, стр. II-3569), Решение по дело Gosselin Group и др./Комисия (Т-208/08 и Т-209/08, Сборник, стр. II-3639), Решение по дело Verhuizingen Coppens/Комисия (Т-210/08, Сборник, стр. II-3713) и Решение по дело Putters International/Комисия (Т-211/08, Сборник, стр. II-3729).

14. Жалбата на Ziegler от 3 юни 2008 г. е отхвърлена с обжалваното съдебно решение, постановено от Общия съд на 16 юни 2011 г., като жалбоподателят е осъден и да понесе съдебните разноски¹⁷.

III – Производството пред Съда

15. Ziegler подава настоящата жалба на 25 август 2011 г. С нея той иска от Съда:

- да обяви жалбата му за допустима и основателна,
- да отмени решението на Общия съд и да се произнесе окончателно по спора,
- да уважи направените в първоинстанционното производство искания и при това положение да отмени спорното решение или, при условията на евентуалност, да отмени глобата, наложена на жалбоподателя с това решение, или, при условията на евентуалност спрямо предходното, да намали значително посочената глоба,
- да осъди Комисията да заплати съдебните разноски в производствата пред двете инстанции.

16. От своя страна Комисията моли Съда:

- да отхвърли жалбата, но да замени някои от мотивите на решението на Общия съд,
- при условията на евентуалност да отхвърли жалбата за отмяна на нейното решение и
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

17. Пред Съда е проведена писмена фаза на производството, а на 24 октомври 2012 г. — и съдебно заседание.

IV – Анализ

18. Ziegler обжалва по четири основания, с които сочи различни правни въпроси във връзка със значителното засягане на търговията между държавите членки, изчисляването на големината на глобите и изискването за безпристрастност на Комисията.

A – Предварителни въпроси

19. Преди да бъдат разгледани по същество посочените от Ziegler основания за обжалване, трябва да се изяснят два предварителни въпроса, единият от които се отнася до допустимостта на части от доводите на Комисията, а другият — до допустимостта на определени аспекти от доводите на Ziegler.

17 — Освен това е отхвърлена молбата на Ziegler за спиране на изпълнението на член 2 от спорното решение и за освобождаването му от изискването да внесе банкова гаранция; вж. Определение на председателя на Общия съд от 15 януари 2009 г. по дело Ziegler/Комисия (T-199/08 R) и Определение на председателя на Съда от 30 април 2010 г. по дело Ziegler/Комисия (C-113/09 P (R)).

1. По допустимостта на искането на Комисията за заместване на определени мотиви на съдебното решение

20. В рамките на първото и второто основание Комисията иска от Съда да потвърди обжалваното съдебно решение, но да замести някои от мотивите на Общия съд с други (на френски: „*substitution de motifs*“). По-специално в рамките на първото основание Комисията изразява мнението, че не съществува приетото от Общия съд задължение за определяне на пазара. В рамките на второто основание тя в частност оспорва заключението, че Насоките за определяне на глобите от 2006 г. са довели до общо засилване на изискванията относно мотивирането на решенията за налагане на глоби.

21. Ziegler счита това искане за недопустимо, тъй като доводите на Комисията били неточни и освен това тя нямала правен интерес.

22. Относно първото възражение на Ziegler е достатъчно да се посочи, че от писмения отговор се вижда съвсем ясно кои елементи от мотивите на обжалваното съдебно решение Комисията иска да се заместят и какви мотиви счита за правилни вместо изложените от Общия съд. Противно на мнението на Ziegler, не е необходимо Комисията да предлага конкретна формулировка.

23. Относно второто възражение следва да се отбележи, че в действителност Съдът вече е обявявал някои искания на Комисията за заместване на мотиви за недопустими поради липса на достатъчен правен интерес¹⁸. Изискването за наличие на правен интерес, което в този контекст важи както за привилегированите, така и за непривилегированите жалбоподатели¹⁹, предполага жалбата да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала²⁰.

24. Тази съдебна практика относно недопустимостта на искания за заместване на мотивите на решението се отнася обаче само за случаи, в които или самата Комисия обжалва, включително с насрещна жалба²¹, или иска от Съда да поправи предполагаеми правни грешки в мотивите на Общия съд, които обаче изобщо не са предмет на конкретното производство по обжалване²².

25. Настоящият контекст обаче не изглежда такъв: Комисията не е подала (насрещна) жалба, а в писмените си доводи и в съдебното заседание не излиза извън предмета на подадената от Ziegler жалба, с едно изключение, което ще бъде споменато по-нататък²³. Комисията по-скоро се ограничава предимно до защита на решението на Общия съд специално срещу твърденията на Ziegler за неправилно прилагане на правото. В рамките на предмета на спора тя настоява за заместване на мотивите на решението при запазване на диспозитива му.

18 — Решение от 6 октомври 2009 г. по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия и др. (C-501/06 P, C-513/06 P, C-515/06 P и C-519/06 P, Сборник, стр. I-9291, точки 23—26) и Решение от 21 декември 2011 г. по дело Iride/Комисия (C-329/09 P, точки 48—51).

19 — Решение по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия и др. (посочено в бележка под линия 18, точки 23—26) и Решение от 21 декември 2011 г. по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran (C-27/09 P, Сборник, стр. I-13427, точки 43—50).

20 — Решение от 19 октомври 1995 г. по дело Rendo и др./Комисия (C-19/93 P, Recueil, стр. I-3319, точка 13, последно изречение), Решение от 14 септември 2010 г. по дело Akzo Nobel Chemicals и Akcros Chemicals/Комисия (известно като делото „Akzo и Akcros“, C-550/07 P, Сборник, стр. I-8301, точки 22 и 23), Решение по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия и др. (посочено в бележка под линия 18, точка 23) и Решение по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran (посочено в бележка под линия 19, точка 43).

21 — Решение по дело GlaxoSmithKline Services и др./Комисия и др. (посочено в бележка под линия 18, точка 15).

22 — Решение по дело Iride/Комисия (посочено в бележка под линия 18, точка 48).

23 — По този въпрос вж. по-нататък точка 27 от настоящото заключение.

26. Според постоянната съдебна практика при подобни обстоятелства заместването на мотивите на съдебното решение в производството по обжалване е допустимо²⁴, както по почин на Съда, така и по „искане“ или „молба“ на някоя от страните в производството. Съдът не е обвързан от доводите, изтъкнати от жалбоподателя в подкрепа на исканията му, тъй като в противен случай би могъл да се окаже принуден да основе решението си на погрешни правни съображения²⁵. Чрез заместване на правно неподходящите мотиви на обжалваното съдебно решение Съдът може по процесуално икономичен начин да изпълни задачата си да осигурява спазването на правото при тълкуването и прилагането на Договорите (член 19, параграф 1, второ изречение ДЕС).

27. Различна оценка следва да се даде само на съображенията на Комисията относно прага от 40 милиона евро, защото частта от обжалваното решение, в която Общият съд се занимава с тази тема²⁶, не е предмет на никое от посочените от Ziegler основания за обжалване²⁷. Следователно и Комисията не може да иска заместване на мотивите на обжалваното съдебно решение в тази му част.

28. Извън това изключение обаче исканията на Комисията за заместване на мотивите на обжалваното съдебно решение са допустими. Относно тяхната основателност ще дам мнение на подходящото място в рамките на анализа на съответните посочени от Ziegler основания за обжалване.

29. Ако наистина отделни части от мотивите на обжалваното съдебно решение трябва да се заместят, противно на мнението на Комисията това няма да доведе до недопустимост на жалбата, а до нейната неоснователност²⁸, защото във връзка с това твърденията на Ziegler, че са налице посочените от него основания за обжалване на съдебното решение, биха останали без предмет, т.е. биха били безрезултатни (на френски: „inopérant“)²⁹.

2. По твърдението на Комисията, че в административното производство Ziegler не е оспорило наличието на значително засягане на търговията между държавите членки

30. На много места в писмената си защита Комисията подчертава, че в административното производство Ziegler не е оспорило наличието на значително засягане на търговията между държавите членки, а е посочило този довод едва в съдебното производство.

24 — Решение от 9 юни 2011 г. по дело Comitato „Venezia vuole vivere“ и др./Комисия (C-71/09 P, C-73/09 P и C-76/09 P, Сборник, стр. I-4727, точка 118) и Решение от 9 юни 2011 г. по дело Diputación Foral de Vizcaya/Комисия (C-465/09 P—C-470/09 P, точка 171); в същия смисъл са Решение от 9 юни 1992 г. по дело Lestelle/Комисия (C-30/91 P, Recueil, стр. I-3755, точки 27 и 28), Решение от 30 септември 2003 г. по дело Biret International/Съвет (C-93/02 P, Recueil, стр. I-10497, точки 59—65) и Решение от 9 септември 2008 г. по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия (C-120/06 P и C-121/06 P, Сборник, стр. I-6513, по-специално точка 187).

25 — В този смисъл вж. Определение от 27 септември 2004 г. по дело UER/M6 и др. (C-470/02 P, точка 69) и Решение от 21 септември 2010 г. по дело Швеция/API и Комисия (C-514/07 P, C-528/07 P и C-532/07 P, Сборник, стр. I-8533, точка 65).

26 — Точки 56—63 от обжалваното съдебно решение.

27 — Жалбоподателят оспорва следващия непосредствено пасаж от решението, а именно точки 64—74 от обжалваното съдебно решение, които не се отнасят до прага от 40 милиона евро, а до прага от 5 % пазарен дял (по този въпрос вж. първото основание за обжалване).

28 — Решение от 30 септември 2003 г. по дело Eurocoton и др./Съвет (C-76/01 P, Recueil, стр. I-10091, точка 52), Решение от 6 ноември 2008 г. по дело Гърция/Комисия (C-203/07 P, Сборник, стр. I-8161, точки 42 и 43) и Решение от 29 септември 2011 г. по дело Arkema/Комисия (C-520/09 P, Сборник, стр. I-8901, точка 31).

29 — Решение от 18 март 1993 г. по дело Парламент/Frederiksen (C-35/92 P, Recueil, стр. I-991, точка 31), Решение по дело FIAMM и др./Съвет и Комисия (посочено в бележка под линия 24, точки 187—189) и Решение по дело Франция/People's Mojahedin Organization of Iran (посочено в бележка под линия 19, точка 79).

31. От гледна точка на процесуалната икономия подобен подход без всякакво съмнение не е удовлетворителен. От правна гледна точка обаче той не може да се оспори. Всъщност няма норма в правото на Съюза, която да може да доведе до погасяване на всички възражения, които не са направени в административното картелно производство³⁰. Следователно доводите на Ziegler относно значителното засягане на търговията са допустими.

Б – Анализ на жалбата по същество

32. Спорното решение е постановено преди влизането в сила на Договора от Лисабон. Поради това за неговата правна оценка са релевантни разпоредбите на европейските договори в редакцията им след Договора от Ница, а именно забраната на картелите по член 81, параграф 1 ЕО и задължението за мотивиране съгласно член 253 ЕО. Изложените по-долу разсъждения обаче важат изцяло и за член 101, параграф 1 ДФЕС и член 296, втора алинея ДФЕС.

1. По въпроса за значителното засягане на търговията между държавите членки (първо основание)

33. Първото основание за обжалване, посочено от Ziegler, се отнася до точки 64—74 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд разглежда въпроса дали картелът на услугите по преместване е можел да засегне търговията между държавите членки.

34. Член 81, параграф 1 ЕО всъщност забранява антиконкурентните споразумения между предприятия само ако те „биха могли да засегнат търговията между държавите членки“. Тази т.нар. „клауза за междудържавност“ служи за разграничаване на приложните полета на националното право и правото на Съюза в областта на конкуренцията³¹.

35. Съгласно постоянната съдебна практика действителните или потенциалните въздействия на едно споразумение върху търговията между държавите членки „не трябва да бъдат маловажни“ („не трябва да бъдат незначителни“) ³², т.е. евентуалното засягане на търговията трябва да бъде „значително“ ³³.

36. В Насоките от 2004 г., като стъпва на практиката на съдилищата на Съюза, Комисията включва определени критерии, съгласно които може да се прецени дали едно споразумение между предприятия би могло да засегне значително търговията между държавите членки. Не на последно място към тези критерии спада прагът от 5 % за общия пазарен дял, който страните по споразумението държат на засегнатите от това споразумение пазари ³⁴ (наричан по-нататък: „5-процентният критерий“).

37. Ziegler смята, че Общият съд е допуснал различни грешки именно при тълкуването и прилагането на 5-процентния критерий.

30 — Решение от 1 юли 2010 г. по дело Knauf Gips/Комисия (C-407/08 P, Сборник, стр. I-6371, точки 89—91).

31 — Решение от 13 юли 1966 г. по дело Consten и Grundig/Комисия (56/64 и 58/64, Recueil, стр. 322, 389), Решение от 6 март 1974 г. по дело Commercial Solvents/Комисия (6/73 и 7/73, Recueil, стр. 223, точка 31), Решение от 25 октомври 2001 г. по дело Ambulanz Glöckner (C-475/99, Recueil, стр. I-8089, точка 47) и Решение от 23 ноември 2006 г. по дело Asnef-Equifax (C-238/05, Recueil, стр. I-11125, точка 33).

32 — Решение от 21 януари 1999 г. по дело Bagnasco и др. (C-215/96 и C-216/96, Recueil, стр. I-135, точка 60), Решение по дело Ambulanz Glöckner (посочено в бележка под линия 31, точка 48), Решение по дело Asnef-Equifax (посочено в бележка под линия 31, точка 34), Решение от 1 юли 2008 г. по дело МОТОЕ (C-49/07, Сборник, стр. I-4863, точка 39) и Решение от 24 септември 2009 г. по дело Erste Group Bank и др./Комисия (C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P и C-137/07 P, Сборник, стр. I-8681, точка 36).

33 — Решение по дело Asnef-Equifax (посочено в бележка под линия 31, точка 35) и Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия (посочено в бележка под линия 32, точки 37, 46 и 66).

34 — Точка 52, буква а) и точка 53 от Насоките от 2004 г.

а) По необходимостта от определяне на релевантния пазар преди прилагане на 5-процентния критерий (първа част от първото основание)

38. По първата част от първото основание жалбоподателят на първо място поддържа, че Общият съд неправилно е „освободил“ Комисията от изискването да определи пазара, за да приложи 5-процентния критерий.

39. Това оплакване се отнася до съображенията на Общия съд в точки 66—72 от обжалваното съдебно решение. Там Общият съд най-напред излага разбирането, че логично предварително условие за изчисляването на пазарния дял е да се определи пазарът, както и че в точка 55 от Насоките от 2004 г. Комисията сама се е задължила именно да определя пазара във връзка с 5-процентния критерий³⁵. Съответно Общият съд установява, че Комисията не е изпълнила точно това задължение, защото не е определила пазара³⁶. Общият съд обаче приема, че предвид обстоятелствата в настоящия случай Комисията все пак е установила „в достатъчна степен от правна страна“³⁷, че прагът от 5 % е надвишен. Решаваща за това заключение на Общия съд е неговата оценка, че Комисията „е представила достатъчно подробно описание на разглеждания сектор, включително на търсенето, предлагането и на географския обхват“³⁸. Затова Общият съд приема, че „по изключение“ в решението си Комисията може да приложи 5-процентния критерий, без изрично да е определила пазара по смисъла на Насоките от 2004 г.³⁹

40. Ziegler твърди, че по този въпрос обжалваното съдебно решение не е достатъчно мотивирано и че във всеки случай изложените мотиви са противоречиви и неправилни по същество.

41. По-нататък първо ще се занимаем с оплакването за непълнота на мотивите (вж. раздел i), преди да разгледам правните изисквания към определянето на пазара във връзка с 5-процентния критерий (вж. по-нататък раздел ii) и преди да анализирам накратко твърденията от Ziegler грешки по същество при определянето на пазара (вж. по-нататък раздел iii).

i) По оплакването за непълнота и противоречивост на мотивите на съдебното решение

42. На първо място, Ziegler твърди, че Общият съд изобщо не мотивирал решението си да „освободи“ Комисията от задължението ѝ да определя пазара във връзка с прилагането на 5-процентния критерий. Във всеки случай мотивите на решението били противоречиви.

43. Противно на мнението на Комисията, това оплакване има самостоятелно значение извън твърденията на жалбоподателя за нарушения по същество при определянето на пазара. Всъщност, независимо дали Общият съд *по същество* е установил правилно изискванията, или е поставил твърде високи изисквания относно определянето на пазара, *от формална гледна точка* той трябва надлежно да мотивира своето решение: трябва да изложи мотивите, които според него обосновават първоинстанционното съдебно решение.

35 — Точки 66 и 67 от обжалваното съдебно решение.

36 — Точка 68 от обжалваното съдебно решение.

37 — Точка 69 от обжалваното съдебно решение.

38 — Точка 70 от обжалваното съдебно решение.

39 — Точка 72 от обжалваното съдебно решение.

44. Задължението на Общия съд да мотивира решенията си следва от член 36 във връзка с член 53, първа алинея от Статута на Съда. Съгласно постоянната съдебна практика от мотивите на съдебното решение трябва по ясен и недвусмислен начин да изпъкват съображенията на Общия съд, така че да се даде възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол⁴⁰. Освен това мотивите на решенията на Общия съд не бива да са вътрешно противоречиви⁴¹.

45. На пръв поглед действително в настоящия случай Общият съд като че ли е изпаднал в съществени противоречия, защото, от една страна, той приема, че в спорното решение не е извършено определяне на пазара във връзка с прилагането на 5-процентния критерий⁴², а от друга страна, установява, че когато говори за „международните услуги по преместване в Белгия“, Комисията „е представила достатъчно подробно описание на разглеждания сектор, включително на търсенето, предлагането и на географския обхват“⁴³. Освен това Общият съд наистина посочва, че във връзка с прилагането на 5-процентния критерий е задължително да се определи пазарът, но същевременно приема, че в настоящия случай Комисията може да се позове именно на този критерий, „без да извършва изрично определяне на пазара [...]“⁴⁴.

46. Ако обаче въпросът се разгледа по-внимателно, тук Общият съд всъщност само е използвал неудачен израз, защото от общия контекст на разглеждания пасаж от съдебното решение става достатъчно ясно, че в спорното решение Комисията е включила описание на пазара („международните услуги по преместване в Белгия“) и че Общият съд приема това описание за достатъчно, за да го приравни на същинско определяне на пазара и да счете, че то може да важи като основа за прилагането на 5-процентния критерий. Следователно, противно на първото впечатление, при по-добронамерен прочит разсъжденията на Общия съд по този въпрос не са противоречиви.

47. Освен това от разсъжденията на Общия съд се разбира достатъчно ясно защо той „по изключение“ решава да не „отхвърли“ констатациите на Комисията относно 5-процентния критерий. В крайна сметка Общият съд се основава конкретно на обстоятелството, че описанието на релевантния сектор в спорното решение съдържа цялата необходима информация за прилагането на 5-процентния критерий и съответно е равностойно на приетото за необходимо определяне на пазара.

48. Следователно оплакването за непълнота или противоречивост на мотивите на съдебното решение следва да се отхвърли.

ii) По правните изисквания за определянето на пазара

49. Освен това жалбоподателят твърди, че противно на приетото от Общия съд, спорното решение не определя прецизно съответните услуги и релевантния пазар, тъй като простото описание на един „сектор“ („международните услуги по преместване в Белгия“) не било равнозначно на пълноценно определяне на релевантния пазар.

40 — Решение от 14 май 1998 г. по дело Съвет/De Nil и Impens (C-259/96 P, Recueil, стр. I-2915, точки 32 и 33), Решение от 2 април 2009 г. по дело France Télécom/Комисия (C-202/07 P, Сборник, стр. I-2369, точка 29) и Решение от 14 октомври 2010 г. по дело Deutsche Telekom/Комисия (C-280/08 P, Сборник, стр. I-9555, точка 136).

41 — Примери за упражнен контрол за противоречивост на мотивите на решенията на Общия съд могат да се намерят в Решение от 8 юли 1999 г. по дело Комисия/Anic Participazioni (C-49/92 P, Recueil, стр. I-4125, точка 202) и в Решение от 13 март 2012 г. по дело Melli Bank/Съвет (C-380/09 P, точка 41); вж. освен това Решение от 16 декември 2008 г. по дело Masdar (UK)/Комисия (C-47/07 P, Сборник, стр. I-9761, точка 76).

42 — Точка 68 от обжалваното съдебно решение.

43 — Точка 70 от обжалваното съдебно решение.

44 — Точка 72 от обжалваното съдебно решение.

50. По този въпрос първо следва да се подчертае, че съгласно клаузата за междудържавност по смисъла на член 81, параграф 1 ЕО не е задължително винаги да се определя пазарът. Възможност доказването на значително засягане на търговията между държавите членки може да се осъществи и без определяне на пазара, например в случаи, когато са налице доказателства, че чрез определено поведение предприятията целят да възпрепятстват в значителна степен износа или вноса във или от други държави членки⁴⁵.

51. Ако обаче органът за защита на конкуренцията или съответният съд специално се позовава на 5-процентния критерий, за да установи, че има значително засягане на търговията по смисъла на клаузата за междудържавност, не може да не се определи пазарът. Причината е, че без предварително определяне на релевантния пазар не е възможно да се определят пазарните дялове. В този смисъл Общият съд има право, когато посочва, че „изчисляването на един пазарен дял включва като логично предварително условие определянето на пазара“⁴⁶.

52. Както обаче правилно изтъква Комисията, с оглед на прилагането на 5-процентния критерий не е задължително описанието на релевантния пазар да е направено със същите подробности, както при определянето на пазара за целите на квалификацията на поведението на предприятията от гледна точка на правилата на конкуренцията. Напротив, правните изисквания към определянето на пазара могат да бъдат различни по строгост в зависимост от целта на определянето му. Тенденцията сочи, че определянето на пазара трябва да е толкова по-точно, колкото по-сложни са икономическите връзки и колкото по-широкообхватни анализи трябва да се направят за тяхната оценка, например когато се преценява дали на пазара съществува господстващо положение или злоупотреба с такова положение по смисъла на член 82 ЕО (понастоящем член 102 ДФЕС) или когато в определени производства за контрол върху концентрациите се издават решения с прогноза за бъдещото развитие на пазара.

53. Следователно жалбоподателят неоснователно твърди, че понятието „определяне на пазара“ винаги означава едно и също и затова в настоящия случай Комисията е трябвало да приложи 5-процентния критерий въз основа на също толкова подробно описание на пазара, каквото е обичайно в друг контекст.

54. Според мен Общият съд не е допуснал грешка при прилагането на правото, когато е приел, че с описанието на сектора на „международните услуги по преместване в Белгия“, който обхваща всички услуги по преместване от и към Белгия, независимо дали са възлагани от частни лица, предприятия или от публични институции⁴⁷, Комисията е определила фактите по настоящия случай с достатъчна точност, за да може да приложи 5-процентния критерий⁴⁸.

55. Противно на разбирането на Ziegler, в настоящия случай Насоките от 2004 г. също не налагат по-строги изисквания при определянето на пазара.

56. Наистина, за разлика от това, което твърди Комисията, Насоките от 2004 г. са нещо повече от обикновена кодификация на съществуващата до този момент съдебна практика по въпроса за засягането на търговията между държавите членки, защото в тези насоки Комисията излага „методологията за прилагане на понятието за засягане на търговията“ между държавите членки⁴⁹ и заявява, че при определени обстоятелства няма да образува производство срещу предприятия и няма да им налага глоби⁵⁰. Чрез публикуването на насоките Комисията е поела задължение, което трябва да спазва, когато упражнява правото си на преценка за

45 — Точка 25 от Насоките от 2004 г.

46 — Точка 66 от обжалваното съдебно решение.

47 — Точка 11 от обжалваното съдебно решение и съображение 2 от спорното решение.

48 — Точка 70 от обжалваното съдебно решение.

49 — Точка 3 от Насоките от 2004 г.

50 — Точка 50, последно и предпоследно изречение от Насоките от 2004 г.

икономическата ситуация във връзка със засягането на търговията между държавите членки⁵¹. Следователно тя не може без основателна причина да прилага друга методология извън изложената в Насоките от 2004 г., когато проверява дали поведението на предприятията по смисъла на членове 81 ЕО и 82 ЕО (членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС) може да засегне значително търговията между държавите членки.

57. По същество обаче в Насоките от 2004 г. само лаконично се отбелязва, че за прилагането на 5-процентния критерий „е необходимо да се определи“ релевантният пазар⁵². Насоките обаче не съдържат никаква информация по спорния тук въпрос с каква степен на точност трябва да се определи този пазар.

58. Противно на разбирането на Ziegler, повече информация не може да се изведе дори от препращането в Насоките от 2004 г. към Известието относно определянето на съответния пазар⁵³, защото то също не изключва възможността релевантните пазари да се определят с по-голяма или по-малка степен на точност в зависимост от подлежащия на решаване проблем в областта на конкурентното право. В същото време в Известието относно определянето на съответния пазар дори се признава, че определянето на пазара е тясно свързано със съответно преследваните цели⁵⁴ и може да доведе до различни резултати „в зависимост от характера на конкретни[я] случай, свързан с конкуренцията, който се разглежда“⁵⁵. По този начин то оставя достатъчна възможност при определянето на пазара да се прилага прагматичен подход, адаптиран към обстоятелствата на отделния случай.

59. Освен това в един сравнително несложен случай като настоящия принципно би противоречало на изискванията за ефективност и икономичност в работата на администрацията, ако Комисията влага повече усилия от задължително необходимите при определянето на пазара за целите на прилагането на 5-процентния критерий.

60. Ето защо в обобщение доводите на Ziegler относно правните изисквания за определянето на пазара следва да бъдат отхвърлени.

iii) По твърдените грешки по същество при определянето на пазара

61. Накрая жалбоподателят поддържа, че одобреното от Общия съд описание на съответните услуги и на пазара („международните услуги по преместване в Белгия“) било неправилно по същество както с оглед на определянето на релевантния предметен пазар, така и по отношение на определянето на релевантния географски пазар.

62. С това оплакване Ziegler оспорва по-специално точка 71 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд посочва, „че Комисията основателно е констатирила, че съответните услуги са услуги по международни премествания в Белгия“, и че „Комисията правилно е определила [така описания пазар] като разглеждания пазар“.

51 — В този смисъл вж. Решение от 28 юни 2005 г., по дело Dansk Rørindustri и др./Комисия (известно като „Dansk Rørindustri“, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P-C-208/02 P и C-213/02 P, Recueil, стр. I-5425, точка 211), Решение от 21 септември 2006 г. по дело JCB Service/Комисия (C-167/04 P, Recueil, стр. I-8935, точки 207 и 208), Решение по дело Arkema/Комисия (посочено в бележка под линия 28, точка 88) и Решение от 8 декември 2011 г. по дело КМЕ и др./Комисия (C-272/09 P, Сборник, стр. I-12789, точка 100); в същия смисъл, но във връзка със законодателството за държавните помощи, вж. например Решение от 5 октомври 2000 г. по дело Германия/Комисия (C-288/96, Recueil, стр. I-8237, точка 62); в допълнение — извън областта на конкурентното право — вж. Решение от 1 декември 1983 г. по дело Blomefield/Комисия (190/82, Recueil, стр. 3981, точка 20).

52 — Точка 55 от Насоките от 2004 г.

53 — Известие на Комисията относно определянето на съответния пазар по смисъла на общностното право на конкуренция (ОВ C 372, 1997 г., стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 3, стр. 60), посочено в бележка под линия 41 от Насоките от 2004 г.

54 — Точка 10 от Известието относно определянето на пазара.

55 — Точка 12 от Известието относно определянето на пазара.

63. Жалбоподателят обосновава критиката си към този пасаж от съдебното решение преди всичко със съображения относно заменяемостта на международните услуги по преместване, като излага разсъждения както за предлагането, така и за търсенето.

64. При това обаче жалбоподателят като че ли пропуска факта, че въпросът как се проявяват предлагането и търсенето на определен пазар и дали разглежданите в конкретния случай услуги по преместването са взаимозаменяеми не е правен, а фактически въпрос, по който Съдът няма компетентност да се произнася в производството по обжалване⁵⁶, освен в случаи на евентуално изопачаване на фактите, каквото тук не се твърди.

65. Следователно оплакванията на Ziegler по отношение на оспорваните тук съображения на Общия съд за определянето на пазара следва да се отхвърлят като недопустими.

66. Следователно не може да се приеме, че е налице първата част от първото посочено основание за обжалване.

б) По доказването на надвишаването на прага от 5 % в настоящия случай (втора част от първото основание)

67. По втората част от първото основание Ziegler поддържа при условията на евентуалност, че Общият съд е нарушил задължението си за мотивиране на съдебното решение и принципа на състезателност, като е установил, че кумулираният пазарен дял на участниците в картела в настоящия случай е „много над прага от 5 %“.

68. Твърдението на жалбоподателя е насочено специално срещу точка 71, последните две изречения от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд посочва, „че за да не бъде надхвърлен прагът от 5 %, размерът на пазара трябвало да бъде поне 435 милиона евро“, и допълва: „Единствената възможност обаче да се стигне до подобен размер на съответния пазар би била да се изходи от пазар, много по-обширен от този на услугите по международни премествания в Белгия — пазар, който обаче Комисията правилно е определила като разглеждания пазар“.

69. Ziegler възразява конкретно срещу констатацията на Общия съд, че само значително по-обширен пазар от този на „международните услуги по преместване в Белгия“ може да достигне обем от 435 милиона евро. Тази констатация на Общия съд според Ziegler изобщо не била обоснована и освен това стоящите в основата ѝ допускания не били обсъдени между страните в първоинстанционното производство при условията на състезателност.

70. Двете оплаквания не са основателни.

71. Не е необходимо да се обясняват допълнително очевидни неща. Такъв е случаят със спорния в случая пасаж от обжалваното решение: от само себе си се разбира, че пазарните дялове на участниците в картела биха могли да се приемат за по-малки само ако — като се имат предвид установените обороти на всяко от предприятията — обемът на пазара е значително по-голям.

⁵⁶ — Определение от 17 септември 1996 г. по дело San Marco/Комисия (C-19/95 P, Recueil, стр. I-4435, точка 39), както и Решение от 1 юни 1994 г. по дело Комисия/Brazzelli Lualdi и др. (C-136/92 P, Recueil, стр. I-1981, точка 49), Решение от 29 септември 2011 г. по дело Elf Aquitaine/Комисия (C-521/09 P, Сборник, стр. I-8947, точка 68), Решение по дело Comitato „Venezia vuole vivere“/Комисия (посочено в бележка под линия 24, точка 149), и Решение от 19 юли 2012 г. по дело АОІ и др./Комисия и др. (известно като делото „АОІ“, C-628/10 P и C-14/11 P, точка 85).

Поради това не е било необходимо Общият съд допълнително да задълбочава мотивите си, след като от изчисленията му е видно, че релевантният пазар трябва да е с обем от 435 милиона евро, за да може пазарните дялове на участниците в картела да спаднат от двуцифрената им величина (според констатациите на Общия съд почти 30 %⁵⁷) до по-малко от 5 %.

72. Що се отнася до цифровите данни, на които се основават изчисленията на Общия съд, противно на твърденията на Ziegler, те всъщност са обсъдени между страните в производството. Тези цифрови данни са взети от писмения отговор на Комисията на въпросите на Общия съд в първоинстанционното производство⁵⁸, по който Ziegler е можел да вземе отношение по всяко време. Освен това от обжалваното съдебно решение е видно, че в съдебното заседание Общият съд дори изрично е задавал въпроси на Ziegler на тази тема⁵⁹.

73. В този контекст жалбоподателят неоснователно твърди, че изчисленията на Комисията не били надеждни. Наистина, на друго място в обжалваното съдебно решение Общият съд установява допуснатата от Комисията грешка в преценката, която се отразява върху изчислението на обема на пазара⁶⁰. От този факт обаче не може да се изведе общо заключение, че всички изчисления на Комисията като цяло са неизползваеми.

74. Във всеки случай точността и достоверността на установените от Комисията данни са въпрос на фактическа констатация и преценка на доказателствата, които като такива не подлежат на контрол от Съда в производството по обжалване, освен ако не се твърди изопачаване на фактите или доказателствата⁶¹. Тъй като не твърди, че са изопачени фактите или доказателствата, Ziegler трябва да приеме фактическите констатации и оценката на доказателствата, направени от Общия съд в обжалваното съдебно решение.

75. От изложените съображения следва, че не е налице и втората част от първото основание за обжалване.

в) По въпроса дали надвишаването на прага от 5 % е достатъчно, за да се приеме, че е налице значително засягане на търговията (трета част от първото основание)

76. С третата част от първото основание, също посочена при условията на евентуалност, Ziegler възразява конкретно срещу точка 73 от обжалваното съдебно решение, която гласи следното:

„Накрая, както Комисията правилно посочва, в рамките на позитивната презумпция, предвидена в [точка] 53 от Насоките от 2004 г., е достатъчно само едно от двете алтернативни условия да е изпълнено, за да се докаже значителният характер на засягането на търговията между държавите членки“.

57 — Точка 71, трето изречение от обжалваното съдебно решение.

58 — В точка 15 от писменото становище на Комисията от 22 март 2010 г. общият обем на пазара за международните услуги по преместване в Белгия е оценен на 67,5 милиона евро, като в него не се включват оборотите на предприятията, извършващи услуги по преместване като подизпълнители.

59 — Вж. точка 71 от обжалваното съдебно решение: „На трето място, в отговор на въпросите на Общия съд самият жалбоподател посочва в съдебното заседание [...]“.

60 — В точка 71 от обжалваното съдебно решение Общият съд изрично коригира изчисленията на Комисията за големината на пазара, тъй като предоставените услуги по преместване по подизпълнителски договори са били отчетени двойно.

61 — По този въпрос вж. съдебната практика, посочена в бележка под линия 56.

77. Жалбоподателят счита, че в този пасаж от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, защото е заключил, че има значително засягане на търговията между държавите членки, единствено въз основа на обстоятелството, че кумулираният пазарен дял на участниците в картела надвишава прага от 5 %. Според Ziegler това не било в съответствие нито със съдебната практика, нито с точка 53 от Насоките от 2004 г.

78. Вярно е, че въпросът за засягането на търговията между държавите членки трябва да се преценява, като се вземат предвид всички релевантни обстоятелства на съответния случай. Всъщност съгласно постоянната съдебна практика, за да може да засегне търговията между държавите — членки на Съюза, едно споразумение между предприятията трябва въз основа на съвкупност от фактически и правни обстоятелства да позволява с достатъчна степен на вероятност да се предвиди, че може да упражнява пряко или непряко, действително или потенциално въздействие върху търговските потоци между държавите членки, в смисъл че би могло да увреди осъществяването на целите на единния пазар между държавите⁶².

79. По принцип засягането на търговията в Съюза като цяло може да произтече от кумулативното наличие на няколко фактора, които, взети поотделно, може и да не са определящи⁶³. Това, разбира се, не изключва хипотезата, при която в конкретния случай от съвкупността на всички правни и фактически обстоятелства, които трябва да се съобразят, като решаващ изкрystalизира един-единствен аспект — а именно ясното надвишаване на 5-процентния праг на пазарните дялове, който и сам по себе си с достатъчна вероятност показва, че има значително засягане на търговията между държавите членки⁶⁴.

80. В настоящия случай обаче в края на краищата може да не се дава отговор на въпроса дали специално изпълнението на 5-процентния критерий само за себе си може да обоснове разбирането, че е съществувал риск от значително засягане на търговията между държавите членки. Както правилно изтъква Комисията, картелът на услугите по преместването се отличава с два признака, въз основа на които Общият съд би могъл да приеме, че е налице значително засягане на търговията и независимо от надвишаването на 5-процентния праг на пазарните дялове.

81. Според констатациите на Общия съд, от една страна, картелът на услугите по преместване обхваща всички международни услуги по преместване от и към Белгия, т.е. всички международни премествания, за които Белгия е представлявала или изходна точка, или местоназначение. По този начин цялата територия на една държава членка е засегната от картела. Всъщност всеки картел, който обхваща цялата територия на държава членка, поради естеството си води до засилване на разделението на пазарите на национален принцип, като възпрепятства търсенето с Договорите взаимно икономическо обвързване⁶⁵.

62 — Решение от 9 юли 1969 г. по дело Völk (5/69, Recueil, стр. 295, точка 5), Решение от 6 май 1971 г. по дело Cadillon (1/71, Recueil, стр. 351, точка 6), Решение от 11 юли 1985 г. по дело Remia и др./Комисия (42/84, Recueil, стр. 2545, точка 22), Решение по дело Bagnasco и др., посочено в бележка под линия 32, точка 47), Решение по дело Asnef-Equifax (посочено в бележка под линия 31, точка 34) и Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия (посочено в бележка под линия 32, точка 36).

63 — Решение от 15 декември 1994 г. по дело DLG (C-250/92, Recueil, стр. I-5641, точка 54), Решение по дело Bagnasco и др. (посочено в бележка под линия 32, точка 47), Решение по дело Asnef-Equifax (посочено в бележка под линия 31, точка 35) и Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия (посочено в бележка под линия 32, точка 37).

64 — Вж. в този смисъл Решение от 1 февруари 1978 г. по дело Miller International Schallplatten/Комисия (19/77, Recueil, стр. 131, точка 9) и Решение от 25 октомври 1983 г., Решение по дело AEG-Telefunken/Комисия (107/82, Recueil, стр. 3151, точки 56—58). В Решение от 7 юни 1983 г. по дело Musique Diffusion française и др./Комисия (100/80-103/80, Recueil, стр. 1825, точка 86 във връзка с точка 82) дори пазарни дялове под 5 % са приети за достатъчни, за да се реши, че има значително засягане на търговията.

65 — Решение от 17 октомври 1972 г. по дело Vereniging van Cementhandelaren/Комисия (8/72, Recueil, стр. 977, точка 29), Решение по дело Remia и др./Комисия (посочено в бележка под линия 62, точка 22 накрая), Решение по дело Asnef-Equifax (посочено в бележка под линия 31, точка 37) и Решение по дело Erste Group Bank и др./Комисия (посочено в бележка под линия 32, точка 38).

82. От друга страна, картелът на услугите по преместване, в който участват⁶⁶ големи предприятия от този сектор със седалище във и извън Белгия, обхваща специално международните премествания от и към Белгия, така че дори само по своето естество би трябвало да има значително въздействие точно върху трансграничната търговия между държавите членки⁶⁷.

83. Общият съд е напълно наясно с тези два аспекта, когато в настоящия случай разглежда 5-процентния критерий⁶⁸. Поради това не би било правилно да се предполага, че Общият съд е приел наличието на значително засягане на търговията само поради надвишаването на прага от 5 %, макар да е възможно изолираният и повърхностен прочит на спорната тук точка 73 да остави такова впечатление.

84. В обобщение следва да се посочи, че няма основание да се твърди, че Общият съд не е съобразил правните изисквания на клаузата за междудържавност по член 81, параграф 1 ЕО.

85. Не следва друго и от точка 53 от Насоките от 2004 г., с които Комисията сама си е наложила определени задължения при упражняването на предоставеното ѝ право на преценка⁶⁹. Наистина съгласно тази разпоредба надвишаването на прага от 5 % само по себе си може да обоснове презумпция за значително засягане на търговията в рамките на Съюза само ако разглежданото споразумение освен това *по своето естество може* да засегне търговията между държавите членки. Когато обаче е налице основно ограничение на конкуренцията, както е при настоящия картел, който освен това според констатациите на Общия съд обхваща *международни*, т.е. трансгранични услуги по преместване, това допълнително условие без съмнение е изпълнено.

86. Поради това не може да се говори и за нарушение на точка 53 от Насоките от 2004 г.

87. Като цяло са неоснователни твърденията на жалбоподателя и по тази трета част от първото основание, поради което следва да се приеме, че първото посочено основание за обжалване не е налице.

2. По мотивирането на размера на глобата (второ основание)

88. Второто основание за обжалване, посочено от Ziegler, се отнася до точки 88—94 от обжалваното съдебно решение. Жалбоподателят упреква Общия съд, че е поставил твърде ниски изисквания към мотивите на спорното решение във връзка с изчисляването на глобата и с това не спазил, от една страна, изискванията за мотивиране на правните актове на Съюза, а от друга — правото на справедлив процес (по този въпрос вж. по-нататък част а). При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа, че Общият съд е нарушил „основния принцип на равно третиране и недопускане на дискриминация“ и не е мотивирал достатъчно решението си (по този въпрос вж. по-нататък част б).

66 — Някои от адресатите на решението за налагане на глоби са със седалище в Белгия, а други — със седалище извън Белгия (вж. член 4 от спорното решение).

67 — В същия смисъл, но във връзка с дейността на туристическите агенции, вж. Решение от 1 октомври 1987 г. по дело *Vlaamse Reisbureaus* (311/85, Recueil, стр. 3801, точка 18).

68 — По този въпрос вж. посоченото на Общия съд в точка 11 за обхванатите от картела услуги, както и посоченото относно „описанието на релевантния сектор“ в точки 70 и 71, които непосредствено предшестват спорната тук точка 73 от обжалваното съдебно решение.

69 — По този въпрос вж. по-горе точка 56 от настоящото заключение.

89. Тези оплаквания са свързани с въведената с Насоките за определяне на глобите от 2006 г. нова практика на Комисията, съгласно която основният размер на глобите, налагани съгласно картелното право, както и евентуално прилаганият възпиращ коефициент се изчисляват въз основа на съответно определения дял от стойността на продажбите⁷⁰ на всяко участващо предприятие. В зависимост от тежестта на нарушението дялът от стойността на продажбите, въз основа на който се определя основният размер на глобата, е между 0 % и 30 %⁷¹, а при изчисляването на възпиращия коефициент се използва скала между 15 % и 25 %⁷².

90. Според Общия съд този начин на изчисляване на глобите предполага по-високи изисквания за мотивирането на решенията за налагане на глоби. Общият съд посочва, че Комисията по принцип не може да се ограничи да мотивира единствено извода си за тежестта на нарушението (например тук нарушението е квалифицирано като „много сериозно“), без да обясни по-подробно как в конкретния случай е определила процентния дял от стойността на продажбите, който е взела предвид за изчисляването на основния размер на глобата и на възпиращия коефициент⁷³.

91. Все пак в настоящия случай Общият съд приема за достатъчни мотивите на Комисията, която *без по-подробно обяснение* изчислява глобата въз основа на 17-процентен дял от стойността на продажбите и обосновава това само с „много сериозния“ характер на нарушението⁷⁴. Според Общия съд подобни мотиви могат да бъдат достатъчни „само ако Комисията прилага ставка, която е много близка до долната граница на стойностите, предвидени за най-сериозните ограничения, и освен това е много благоприятна за жалбоподателя. Всъщност в този случай не са необходими допълнителни мотиви освен съдържащите се в Насоките. Ако обаче е искала да приложи по-висока ставка, Комисията е трябвало да предостави по-подробни мотиви“⁷⁵.

92. Тези разсъждения дават повод на Ziegler да упрекне Общия съд, че на теория утвърждавал по-високи изисквания към мотивите за изчисляването на глобите, но в конкретния случай не приложил такива спрямо Комисията и буквално я „освободил“ от задължението ѝ за мотивиране.

а) По оплакването за недопустимо „освобождаване“ от задължението за мотивиране (първа част от второто основание)

93. Като основна теза в рамките на това второ основание Ziegler поддържа, че Общият съд не е съобразил правните изисквания към мотивирането на решенията на Комисията по дела за картели, що се отнася до изчисляването на глобите, а именно, от една страна, изискванията, произтичащи от заложеното в първичното право задължение за мотивиране на правните актове на Съюза във връзка с Насоките за определяне на глобите от 2006 г., и от друга страна, изискванията, произтичащи от основното право на справедлив съдебен процес.

70 — Точки 13—18 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. установяват как точно трябва да се определи стойността на продажбите за целите на това изчисление.

71 — Точка 19 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.

72 — Точка 25 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.

73 — Точка 92 във връзка с точка 91 от обжалваното съдебно решение; относно възпиращия коефициент вж. и точка 94 от него.

74 — Съображения 543 и 556 от спорното решение, както и точки 93 и 94 от обжалваното съдебно решение.

75 — Точка 93 от обжалваното съдебно решение.

i) Задължението за мотивиране по член 253 ЕО (понастоящем член 296, втора алинея ДФЕС)

94. Що се отнася, първо, до задължението за мотивиране на правните актове на Съюза, Ziegler се позовава на член 296 ДФЕС. В настоящия случай обаче е по-правилно да се приложи член 253 ЕО⁷⁶, но той така или иначе — поне доколкото е от значение за разглеждания случай — не съдържа по-различни правни изисквания към мотивирането на правните актове на Съюза от предвиденото в член 296, втора алинея ДФЕС.

95. Съгласно постоянната съдебна практика изискваните от член 253 ЕО мотиви трябва да са съобразени с естеството на съответния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на институцията на Съюза, която издава акта, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетата мярка, а на компетентната юрисдикция — да упражни своя контрол⁷⁷.

96. Както подчертава Съдът, задължението за мотивиране на актовете на Съюза има особено голямо значение, когато в тези актове се определя размерът на глоба за нарушаване на картелното право. Във връзка с това Комисията е длъжна по-конкретно да обясни как е претеглила и преценила значението на факторите, които е взела предвид⁷⁸.

97. Противно обаче на позицията, която видимо поддържа Ziegler, това в никакъв случай не означава, че всяко решение на Комисията за налагане на глоба трябва да бъде мотивирано с еднаква степен на интензивност. Насоките за определяне на глобите от 2006 г. също не предвиждат подобно общо и изначално засилване на изискванията към мотивирането на изчислението на глобите, от което Общият съд да може да е „освободил“ Комисията в разглеждания случай.

98. Всъщност в производствата за налагане на глоби за нарушения на картелното право продължава да важи принципът, че видът и обхватът на мотивите, с които Комисията трябва да обоснове решението си, в крайна сметка следва да се преценяват в зависимост от обстоятелствата по конкретния случай, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатите на акта или другите заинтересовани лица, засегнати пряко и лично от него, могат да имат от получаване на разяснения⁷⁹.

99. Впрочем от съдебната практика личи, че решенията на Комисията, които са издадени въз основа на постоянната ѝ практика по вземане на решения, може да бъдат мотивирани кратко, а именно чрез позоваване на тази практика⁸⁰. Това важи и в случаите, в които решението е взето в контекст, който е добре познат на заинтересованите лица⁸¹. Не се изисква мотивите да

76 — По този въпрос вж. по-горе точка 32 от настоящото заключение.

77 — Решение от 4 юли 1963 г. по дело Германия/Комисия (24/62, Recueil, стр. 143, точка 155), Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France (C-367/95 P, стр. I-1719, точка 63), Решение от 10 юли 2008 г. по дело Bertelsmann и Sony/Impala (C-413/06 P, Сборник, стр. I-4951, точка 166) и Решение по дело АОИ (посочено в бележка под линия 56, точка 72); в същия смисъл вж. и Решение от 20 март 1957 г. по дело Geitling/Върховен орган (2/56, Recueil, стр. 11, точка 37) и Решение от 26 ноември 1975 г. по дело Groupement des fabricants de papiers peints de Belgique и др./Комисия (известно като делото „Papiers peints“, 73/74, Recueil, стр. 1491, точка 30).

78 — Решение по дело КМЕ и др./Комисия (посочено в бележка под линия 51, точка 101), Решение от 8 декември 2011 г. по дело Chalkor/Комисия (C-386/10 P, Сборник, стр. I-13085, точка 61) и Решение от 8 декември 2011 г. по дело КМЕ Germany и др./Комисия (C-389/10 P, Сборник, стр. I-13125, точка 128).

79 — Решение по дело Deutsche Telekom/Комисия (посочено в бележка под линия 40, точка 131) и Решение по дело Elf Aquitaine/Комисия (посочено в бележка под линия 56, точка 150).

80 — Решение по дело Papiers peints (посочено в бележка под линия 77, точка 31), Решение от 11 декември 2008 г. по дело Комисия/Département du Loiret (C-295/07 P, Сборник, стр. I-9363, точка 44) и Решение по дело Elf Aquitaine/Комисия (посочено в бележка под линия 56, точка 155).

81 — Решение от 26 юни 2012 г. по дело Полша/Комисия (C-335/09 P, точка 152) и Решение от 15 ноември 2012 г. по дело Съвет/Vamba (C-417/11 P, точка 54).

уточняват всички относими фактически и правни обстоятелства, доколкото въпросът дали мотивите на определен акт отговарят на изискванията на член 253 ЕО следва да се преценява с оглед не само на текста, но и на контекста, както и на съвкупността от правни норми, уреждащи съответната материя⁸².

100. Когато се приложи този критерий, става ясно, че в настоящия случай Общият съд правилно е постановил, че спорното решение е достатъчно обосновано в частта относно изчисляването на основния размер на глобата и на възпиращия коефициент.

101. Спорното решение се вписва безпроблемно в новата административна практика на Комисията, изложена по прозрачен начин в Насоките за определяне на глобите от 2006 г. за целите на картелните производства. Тези насоки вече съдържат много обяснения, които Комисията не е трябвало да повтаря в спорното решение. Така в Насоките по-специално се посочва, че „[х]оризонталните споразумения за фиксиране на цените, [за] подялба на пазара и [за] ограничаване на продукцията, които обикновено са поверителни“ — така наречените *основни ограничения на конкуренцията* — трябва да „бъдат наказвани с най-тежки глоби“. Съгласно Насоките за тях се прилага основен размер на глобата „в горния край на скалата“ от 0 % до 30 % от стойността на продажбите и възпиращ коефициент от 15 % до 25 % от стойността на продажбите⁸³.

102. Като „много сериозно нарушение“, с което е трябвало да се въздейства върху ценообразуването и да се разпределят поръчките между участниците в картела, без съмнение картелът на услугите по преместване попада именно в тази категория и следователно съгласно Насоките за определяне на глобите от 2006 г. е трябвало да бъде санкциониран с глоба с основен размер „в горния край на скалата“ от 0 % до 30 % от стойността на продажбите и която освен това е трябвало да бъде увеличена с възпиращ коефициент от 15 % до 25 % от стойността на продажбите.

103. Фактът, че при всички случаи определеният накрая от Комисията основен размер на глобата от 17 % от стойността на продажбите се намира в горната част на скалата от 0 % до 30 % от стойността на продажбите, е очевиден и не се нуждае от допълнително обяснение. Единственият въпрос, който изобщо би могъл да се постави, е дали този 17-процентен дял от стойността на продажбите действително се намира в „горния край на скалата“, каквото е изискването на Насоките за определяне на глобите от 2006 г.⁸⁴, или пък е твърде нисък. Във връзка с това обаче не е видно Ziegler да има легитимен интерес да получи допълнителни пояснения, защото сравнително ниската процентна ставка е по-благоприятна за него от по-високата⁸⁵. Не може да се направи друго заключение и по отношение на използвания от Комисията възпиращ коефициент от 17 % от стойността на продажбите, защото и този коефициент не е твърде висок в рамките на предвидената скала от 15 % до 25 % от стойността на продажбите⁸⁶.

104. Несъмнено е възможно при изчисляването на основния размер на глобата за нарушение на картелното право понякога да се използва и по-нисък дял от стойността на продажбите в сравнение с предвидения в Насоките за определяне на глобите от 2006 г., като се съобразят особените обстоятелства на конкретния случай. Насоките изрично дават възможност за това не

82 — Решение по дело Комисия/Sytraval и Brink's France (посочено в бележка под линия 77, точка 63), Решение по дело Bertelsmann и Sony/Impala (посочено в бележка под линия 77, точки 166 и 178), Решение по дело Deutsche Telekom/Комисия (посочено в бележка под линия 40, точка 131) и Решение по дело Elf Aquitaine/Комисия (посочено в бележка под линия 56, точка 150).

83 — Точки 23 и 25 във връзка с точки 21 и 22 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.

84 — Вж. още веднъж точка 23 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.

85 — Относно критерия за легитимния интерес в контекста на оценката на мотивите на правните актове на Съюза вж. по-горе точка 98 от настоящото заключение.

86 — Вж. отново точка 25 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.

на последно място чрез формулировката „по принцип“⁸⁷. Противно на разбирането на Ziegler обаче това не води до общо увеличаване на изискванията за мотивиране на решенията за налагане на глоби. Всъщност Комисията трябва да анализира особените обстоятелства на отделния случай, за да мотивира решенията си за налагане на глоби, само когато подобни обстоятелства действително са ѝ известни. Ако от своя страна предприятието знае, че са налице обстоятелства, които оправдават изчисляване на глобата въз основа на по-нисък дял от стойността на продажбите в сравнение с посочения в Насоките, негова задача е да уведоми Комисията за това. Доколкото е видно обаче, Ziegler не поддържа, че специално е посочило наличието на такива обстоятелства във връзка с изчисляването на основния размер на глобата или на възпиращия коефициент.

105. Накрая, правните изисквания за мотивиране на решенията за налагане на глоби трябва да са толкова по-високи, колкото по-сложен е съответният случай и колкото по-голям е дялът от стойността на продажбите, използван от Комисията при изчисляването на основния размер и на възпиращия коефициент⁸⁸. Смисълът и целта на изискването за мотивиране налагат дължимите от Комисията обяснения да са толкова по-подробни, колкото повече наложената санкция надвишава минималните изисквания, определени в Насоките за определяне на глобите. Причината е, че в същата степен нараства и интересът на засегнатите предприятия да се запознаят с мотивите на Комисията за евентуалното ѝ по-строго решение. Подобна хипотеза обаче липсва в настоящия случай, който не се отличава с особена сложност и в който Комисията е изчислила глобата въз основа на сравнително нисък дял от стойността на продажбите.

106. Следователно в обобщение следва да се посочи, че Общият съд правилно е приложил правните изисквания към контрола за мотивираност на спорното решение. Поради това оплакването за нарушение на изискването за мотивиране е неоснователно.

ii) Основното право на справедлив съдебен процес

107. Ziegler поддържа, че наред с нарушението на общите изисквания за мотивиране е налице и нарушение на основното право на справедлив съдебен процес, като по този въпрос се позовава на член 6 от ЕКПЧ⁸⁹, както и на член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз.

108. Във връзка с това най-напред следва да се отбележи, че в първоинстанционното производство Ziegler безспорно не е твърдяло подобно нарушение. Противно на поддържаното от Ziegler, в случая не става дума за просто допълване или доразвиване на посочените в първоинстанционното производство оплаквания във връзка с мотивираността на спорното решение, а за недопустимо ново основание за отмяна, което се базира на нарушението на съвсем различни правни разпоредби. Фактът, че междувременно Европейският съд по правата на човека може би е постановил нови решения по член 6 от ЕКПЧ, не съставлява промяна на фактическото и правното положение, която би оправдала въвеждането на ново основание. А fortiori подобно основание не може да бъде разглеждано по същество в производството по обжалване пред Съда⁹⁰ (член 42, параграф 2 във връзка с член 118 от Процедурния правилник на Съда от 19 юни 1991 г.⁹¹).

87 — Вж. точка 23, второ изречение от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.

88 — В този смисъл вж. и точка 92 от обжалваното съдебно решение.

89 — Европейска конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г.

90 — Решение по дело Dansk Rørindustri (посочено в бележка под линия 51, точки 88 и 89), Решение по дело France Télécom/Комисия (посочено в бележка под линия 40, точка 60) и Решение по дело АОІ (посочено в бележка под линия 56, точка 111).

91 — Тъй като жалбата е подадена преди 1 ноември 2012 г., при преценката на допустимостта ѝ се прилага Процедурният правилник на Съда от 19 юни 1991 г.

109. Дори обаче да бяха допустими, доводите на Ziegler относно основното право на справедлив съдебен процес при всички случаи са неоснователни.

110. Наистина е налице безспорна връзка между задължението за мотивиране на правните актове на Съюза и основното право на справедлив съдебен процес. Всъщност само когато заинтересованото лице е надлежно уведомено за мотивите на взетата спрямо него мярка, то може да прецени дали има смисъл да търси правна защита срещу нея, а компетентните съдилища могат съответно да упражнят контрол за законосъобразност на мярката.

111. Както обаче вече беше посочено⁹², в настоящия случай са изпълнени изискванията за надлежно мотивиране на спорното решение, защото, разгледано във връзка с Насоките за определяне на глобите от 2006 г., то ясно сочи мотивите за изчисляването на глобата и върху тях може без затруднения да се упражни контрол в справедлив съдебен процес.

112. Накрая, напълно необосновано е твърдението на жалбоподателя, че ако приема мотиви като тези на спорното решение, Общият съд не упражнява правилно правомощието си за пълен съдебен контрол. Ziegler изобщо не пояснява по какъв начин Общият съд е трябвало да упражни по-интензивен контрол върху спорното решение. В частност жалбоподателят не сочи обстоятелства, от които да личи, че конкретно изложените от Комисията мотиви за изчисляването на глобата в настоящия случай фактически или правно осуетяват или най-малкото затрудняват пълния съдебен контрол върху спорното решение.

113. В обобщение доводите на Ziegler относно основното право на справедлив съдебен процес следва да се отхвърлят като недопустими и при всички случаи като неоснователни.

б) По евентуалното оплакване за нарушение на принципа на равно третиране и на задължението на Общия съд да мотивира решенията си (втора част от второто основание)

114. При условията на евентуалност жалбоподателят поддържа, че „освобождаването“ на Комисията от задължението за мотивиране било в разрез с принципа за равно третиране и недопускане на дискриминация и освен това не било достатъчно мотивирано.

и) Относно принципа на равно третиране и недопускане на дискриминация

115. Принципът на равно третиране — наричан също понякога „принцип на равно третиране и недопускане на недискриминация“⁹³ — е общ принцип на правото на Съюза, закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права на Европейския съюз⁹⁴. Съдът многократно е признавал неговото значение във връзка с налагането на глоби по дела за картели⁹⁵.

116. Соченото от жалбоподателя нарушение на този принцип се състояло в това, че Общият съд необосновано приравнявал случаи като настоящия, в които глобата се изчислява въз основа на 17-процентен дял от стойността на продажбите, на други случаи, в които за основа на изчисленията се взема 15-процентен дял.

92 — По този въпрос вж. и изложеното в точки 94—106 от настоящото заключение.

93 — Вж. например Решение от 12 септември 2006 г. по дело *Eman и Sevinger* (C-300/04, Recueil, стр. I-8055, точка 57).

94 — Решение по дело *Akzo и Акрос* (посочено в бележка под линия 20, точка 54).

95 — Решение от 16 ноември 2000 г. по дело *Weig/Комисия* (C-280/98 P, Recueil, стр. I-9757, точки 63—68) и Решение от 16 ноември 2000 г. по дело *Sarrió/Комисия* (C-291/98 P, Recueil, стр. I-9991, точки 97—100), Решение по дело *Dansk Rørindustri* (посочено в бележка под линия 51, точка 304), както и от най-новата практика — Решение по дело *AOI* (посочено в бележка под линия 56, точка 58); вж. също точки 48—53 от моето заключение от 12 януари 2012 г. по дело *AOI*.

117. Тези твърдения на Ziegler са изключително неопределени и изглежда се базират на хипотетично сравнение с напълно теоретичен и неконкретизиран пример, в който при изчисляването на глобата — за разлика от разглеждания случай — Комисията би могла да използва не 17-процентен, а 15-процентен дял от стойността на продажбите.

118. С оглед липсата на конкретика в изложението на жалбоподателя имам големи съмнения дали този аспект на доводите му изобщо може да се приеме за допустим⁹⁶.

119. Във всички случаи обаче този довод не е основателен.

120. Изчисляването на глобата не е механичен процес, в който да може предварително и едновременно да се определи математически точно какъв дял от стойността на продажбите трябва да се използва при изчисляването на основния размер на глобата и на възпиращия коефициент за всеки картел. Между другото подобна предвидимост на санкцията до последната запетая би била съвсем неуместна, защото би улеснила твърде много участниците в картела да изчислят предварително „цената“ на противоправните си действия и да пресметнат кое им е по-изгодно — законосъобразното или незаконосъобразното поведение.

121. Поради това, когато налага глоби на участващите в картела предприятия, в качеството си на орган за защита на конкуренцията Комисията по необходимост трябва да разполага с известно право на преценка, когато определя дела от стойността на продажбите, на чиято основа се изчислява глобата⁹⁷. Обстоятелството, че в разглеждания случай е 17 %, а за друг картел може да бъде 15 % от стойността на продажбите, е типично за самата същност на изчисленията на глобите и не може да бъде поставяно под въпрос чрез позоваване на принципа на равно третиране, стига Комисията съответно да се придържа към Насоките за определяне на глобите, чрез които сама е ограничила правото си на преценка⁹⁸.

122. За компенсиране на това право на преценка на Комисията при определянето на дела от стойността на продажбите, въз основа на който се изчисляват глобите, на съдилищата на Съюза е предоставено правомощие за пълен съдебен контрол върху нейните решения за налагане на глоби (член 261 ДФЕС във връзка с член 31 от Регламент № 1/2003)⁹⁹. Следователно в хипотетичния пример, представен от Ziegler, ако счете, че по-подходящо или по-справедливо би било да се използва 15-процентен дял от стойността на продажбите, Общият съд разполага с дискреционното правомощие да замени избрания от Комисията 17-процентен дял и съответно да намали наложената глоба.

123. Предвид изложените съображения следва да се отхвърлят доводите на Ziegler във връзка с принципа на равно третиране.

96 — Относно правните изисквания към точността на доводите на жалбоподателя вж. по-специално Решение по дело France Télécom/Комисия (посочено в бележка под линия 40, точка 55), Решение от 11 септември 2007 г. по дело Lindorfer/Съвет (C-227/04 P, Сборник, стр. I-6767, точки 82—84) и Решение от 24 март 2011 г. по дело ISD Polska и др. (C-369/09 P, Сборник, стр. I-2011, точка 66).

97 — Относно правото на преценка на Комисията при изчисляването на глобите за нарушения на картелното право вж. като цяло Решение от 29 юни 2006 г. по дело SGL Carbon/Комисия (C-308/04 P, Recueil, стр. I-5977, точка 46), Решение от 25 януари 2007 г. по дело Dalmine/Комисия (C-407/04 P, Сборник, стр. I-829, точка 133) и Решение от 10 май 2007 г. по дело SGL Carbon/Комисия (C-328/05 P, Сборник, стр. I-3921, точка 43).

98 — Вж. в този смисъл Решение по дело JCB Service/Комисия (посочено в бележка под линия 51, точка 205), Решение от 3 септември 2009 г. по дело Prym и Prym Consumer/Комисия (C-534/07 P, Сборник, стр. I-7415, точка 98) и Решение от 19 април 2012 г. по дело Tomra Systems и др./Комисия (C-549/10 P, точки 104—108).

99 — Вж. в допълнение Решение по дело КМЕ и др./Комисия (посочено в бележка под линия 51, точки 103 и 106), Решение по дело Chalkor/Комисия (посочено в бележка под линия 78, точки 63 и 67) и Решение по дело КМЕ Germany и др./Комисия (посочено в бележка под линия 78, точки 130 и 133).

ii) Относно изискванията за мотивиране на обжалваното съдебно решение

124. В допълнение Ziegler поддържа, че Общият съд е нарушил задължението да мотивира своето първоинстанционно решение. Непълнотата на мотивите се състояла в това, че в разглеждания случай Общият съд позволил на Комисията да определи възпиращ коефициент в размер на 17 % от стойността на продажбите само поради „много сериозния характер“ на нарушението. Така, без да изложи подробни мотиви за решението си, Общият съд се отклонил от точка 25 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., която предвижда да се отчетат „редица фактори“.

125. Задължението на Общия съд да мотивира решенията си следва от член 36 във връзка с член 53, първа алинея от Статута на Съда. Както вече бе посочено, мотивите на съдебното решение трябва да излагат по ясен и недвусмислен начин съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни своя контрол¹⁰⁰.

126. В настоящия случай Общият съд много ясно обяснява защо счита за правилно определянето на възпиращ коефициент в размер на 17 % от стойността на продажбите. Той препраща към съображенията във връзка с изчисляването на основния размер на глобата, които е изложил непосредствено преди това, и обосновава препращането с обстоятелството, от една страна, че при изчисляването на двата коефициента „долната граница на стойностите е същата“, а от друга — че и Комисията посочва еднакви мотиви за двете изчисления чрез вътрешно препращане между съображенията в спорното решение¹⁰¹.

127. Така съображенията на Общия съд по този въпрос са изложени ясно и недвусмислено в обжалваното решение. Възможно е Ziegler да не споделя становището на Общия съд по съществото на спора. Това обаче само по себе си не означава, че обжалваното съдебно решение е опорочено поради непълнота на мотивите¹⁰².

128. Следователно оплакването за непълнота на мотивите на обжалваното съдебно решение не е основателно.

129. Само между другото следва да се спомене, че и по същество правното разбиране на Ziegler за точки 22 и 25 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. не е много убедително. Съдържащото се там общо изявление на Комисията, че при определянето на възпиращия коефициент ще „отчита редица фактори“, описва най-общо нейната административна практика и не означава непременно, че във всеки отделен случай Комисията трябва да взема предвид всички тези фактори и да мотивира подробно решението си в това отношение. Кой фактори са релевантни и за колко такива фактора става дума всъщност зависи от конкретния случай. Доколкото е видно в настоящия случай, Ziegler не е направило никакви конкретни възражения, че при определянето на основния размер на глобата, включително на възпиращия коефициент, е трябвало да бъдат отчетени и други, пренебрегнати от Комисията фактори.

130. Предвид изложеното дотук твърденията за наличието на второто основание за обжалване са отчасти недопустими и отчасти неоснователни.

100 — Вж. по-горе точка 44 и бележка под линия 40 от настоящото заключение.

101 — Точка 94 от обжалваното съдебно решение.

102 — Решение от 7 юни 2007 г. по дело Wunenburger/Комисия (C-362/05 P, Сборник, стр. I-4333, точка 80) и Решение от 20 май 2010 г. по дело Gogos/Комисия (C-583/08 P, Сборник, стр. I-4469, точка 35).

3. По „обективната безпристрастност“ на Комисията (трето основание)

131. Третото основание е насочено срещу точки 103—107 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд разглежда повдигнатия от Ziegler въпрос за безпристрастността на Комисията. Ziegler поддържа, че Общият съд не е мотивирал правилно решението си в това отношение и освен това е нарушил основното право на справедлив съдебен процес, както и основното право на добра администрация.

132. В основата на това оплакване е обстоятелството, че Комисията е посочила себе си като един от пострадалите от картела на услугите по преместване. Според Ziegler при това положение Комисията не е трябвало да се произнася относно картела на услугите по преместване, защото не може да е едновременно пострадал и съдия.

133. Следователно жалбоподателят счита, че при особените обстоятелства на разглеждания случай безпристрастността на Комисията е нарушена. Ziegler обаче не поставя принципно под въпрос съществуващата в Съюза система за прилагане на картелното право, включително институционалната роля на Комисията като орган за защита на конкуренцията.

а) Относно твърдяната непълнота на мотивите на обжалваното съдебно решение (първа част от третото основание)

134. На първо място, Ziegler твърди, че Общият съд не е отговорил на неговото твърдение в първоинстанционното производство за нарушение на обективната безпристрастност на Комисията. Според жалбоподателя в решението си Общият съд разгледал само изискването за субективна безпристрастност, но не и това за обективна безпристрастност. Поради това обжалваното съдебно решение страдало от непълнота на мотивите.

135. Безспорно е, че жалбоподателят в крайна сметка се оплаква от нарушение на задължението за мотивиране на първоинстанционните решения (член 36 във връзка с член 53, първа алинея от Статута на Съда), когато поддържа, че Общият съд не е разгледал основанието за отмяна, посочено от него в първоинстанционното производство¹⁰³. В производството по обжалване Съдът проверява по-специално дали Общият съд се е произнесъл надлежно по всички изложени от жалбоподателя доводи¹⁰⁴.

136. В настоящия случай в точки 103—107 от обжалваното съдебно решение Общият съд — макар и накратко — отговаря на твърденията на Ziegler в първоинстанционното производство, че Комисията е била пристрастна, и посочва защо отхвърля съответното основание за отмяна, посочено от Ziegler.

137. Вярно е, че в тези си съображения Общият съд не разграничава ясно обективна и субективна независимост. Това без съмнение е жалко. Правилността на съображенията по същество в обжалваното съдебно решение — т.е. в случая въпросът дали към обективната безпристрастност се прилагат същите изисквания, както към субективната — обаче не е

103 — Решение от 1 октомври 1991 г. по дело Vidrányi/Комисия (C-283/90 P, Recueil, стр. I-4339, точка 29), Решение от 17 декември 1992 г. по дело Moritz/Комисия (C-68/91 P, Recueil, стр. I-6849, точки 37—39) и Решение по дело Gogos/Комисия (посочено в бележка под линия 102, точка 29).

104 — Решение по дело France Télécom/Комисия (посочено в бележка под линия 40, точка 41).

проблем на задължението за мотивиране на Общия съд, а е въпрос на материалното право¹⁰⁵. Фактът, че по същество Общият съд е стигнал до извод, различен от този на жалбоподателя, сам по себе си не означава, че обжалваното съдебно решение е опорочено поради липса на мотиви¹⁰⁶.

138. Следователно твърдението, че е налице първата част от третото основание за обжалване, е неоснователно.

б) По основните права на справедлив съдебен процес и на добра администрация (втора част от третото основание)

139. В допълнение Ziegler поддържа, че са нарушени основните му права на справедлив съдебен процес и на добра администрация. Това нарушение се състояло в обстоятелството, че в настоящия случай Комисията била „съдия по собственото си дело“. Във връзка с това жалбоподателят се позовава на член 6 от ЕКПЧ, както и на членове 47 и 41 от Хартата на основните права.

140. Комисията не е съд по смисъла на член 6 от ЕКПЧ и член 47 от Хартата на основните права¹⁰⁷. Като орган за защита на конкуренцията на Европейския съюз обаче тя трябва да съблюдава правото на добра администрация, заложено в член 41 от Хартата, което е с ранг на основно право на Съюза¹⁰⁸. Съгласно тази разпоредба всеки има право засягащите го въпроси да бъдат разглеждани от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза *безпристрастно*.

141. Това изискване за безпристрастност има два аспекта: *субективна безпристрастност*, което означава, че никой от служителите на съответната институция не трябва да взема страна или да проявява лични предразсъдъци, както и *обективна безпристрастност*, което означава, че трябва да има достатъчно гаранции, така че да е изключено всяко основателно съмнение в безпристрастността на сезираната институция¹⁰⁹.

142. Предмет на разглежданото основание е само вторият аспект, т.е. изискването за обективна безпристрастност. Ziegler поддържа, че при работата по настоящия случай Комисията не можела да бъде обективно безпристрастна, защото самата тя била сред основните пострадали от картела на услугите по преместване и защото служители на Комисията „искали фиктивни оферти“¹¹⁰ (*sic!*). Общият съд не съобразил това в обжалваното съдебно решение.

105 — Във връзка с това вж. моя коментар по втората част от третото основание (по-нататък в точки 139—150 от настоящото заключение).

106 — Решение по дело Wunenburger/Комисия (посочено в бележка под линия 102, точка 80) и Решение по дело Gogos/Комисия (посочено в бележка под линия 102, точка 35).

107 — Решение от 29 октомври 1980 г. по дело Van Landewyck и др./Комисия (209/78-215/78 и 218/78, Recueil, стр. 3125, точка 81) и Решение по дело Musique Diffusion française и др./Комисия (посочено в бележка под линия 64, 1825, точка 7); освен това в същия смисъл вж. от най-новата практика на ЕСПЧ, Решение по дело Menarini c/y Италия от 27 септември 2011 г. (жалба № 43509/08, все още непубликувано в Recueil des arrêts et décisions, § 58 и § 59, което се отнася до италианския орган за защита на конкуренцията, Autorità Garante della Concorrenza e del Mercato).

108 — Обстоятелството, че в административното производство пред Комисията по дела за картели се прилага не член 47, а член 41 от Хартата на основните права, е видно от Решение от 25 октомври 2011 г. по дело Solvay/Комисия (C-109/10 P, Сборник, стр. I-10329, точка 53, последно изречение) и Решение по дело Solvay/Комисия (C-110/10 P, Сборник, стр. I-10439, точка 48, последно изречение).

109 — В този смисъл, но във връзка с независимостта на съда, вж. Решение от 19 февруари 2009 г. по дело Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент (C-308/07 P, Сборник, стр. I-1059, точка 46) и Определение от 15 декември 2011 г. по дело Altner/Комисия (C-411/11 P, точка 15); вж. освен това ЕСПЧ, Определение по дело Didier c/y Франция от 27 август 2002 г. (жалба № 58188/00, Recueil des arrêts et décisions 2002-VII, § 2).

110 — На езика на производството: „[...] des fonctionnaires de la Commission étaient impliqués en tant que demandeurs de devis de complaisance fournis par les entreprises de déménagement concernées [...]“.

143. За целите на производството по обжалване може да не се изяснява дали Общият съд е трябвало да обяви за нищожно спорното решение в случай на нарушение на изискването за обективна безпристрастност поради липса на компетентност — каквато е тезата на Ziegler — или всъщност поради нарушение на правото на добра администрация. Причината е, че при всички положения в разглеждания случай няма никакви данни, че Общият съд може да не е съобразил наличието на някакви проблеми за обективната безпристрастност на Комисията.

144. По-специално не може като проблем за обективната безпристрастност на Комисията да се разглежда самото обстоятелство, че Комисията е разследвала и санкционирала картел, който е действал във финансов ущърб на Европейския съюз¹¹¹. В този смисъл Комисията се намира в същото положение като държавните органи, които например разследват лица, укриващи или неплащащи данъци, и като общинските органи, които санкционират неправилно паркиращите. Наистина Ziegler твърди, че за разлика от посочените държавни или общински органи тук Комисията е имала много по-силен собствен интерес като институция на Съюза и като работодател на служителите си, които са ползвали услугите по преместване, но изобщо не обосновава това свое твърдение¹¹².

145. Накрая, най-важният аспект на обективната безпристрастност се състои в това, че в рамките на вътрешната организация на съответния орган трябва да се вземат необходимите мерки, за да се избегне всяко впечатление за пристрастност в очите на засегнатите лица. За тази цел трябва по-специално да се гарантира, че нарушението няма да бъде разследвано и санкционирано от същата служба, която търпи и последиците от това нарушение.

146. Нито от преписката, нито от устно изложените доводи на страните пред Съда произтичат каквито и да е конкретни данни, че в разглеждания случай Комисията не е предприела необходимите мерки. Всъщност две напълно отделни една от друга служби на Комисията отговарят за използването на услугите по преместване и за разследването на нарушенията на правото на конкуренцията. Наистина, както едната, така и другата служба се подчиняват на решенията на колежа на всички комисари¹¹³, но двете попадат в ресора на различни комисари¹¹⁴.

147. Също в този смисъл следва да се отбележи, че фактически организационната структура на европейските институции в края на краищата не се различава съществено от организацията на една община, в която всички служби — както тези, които отговарят за общинския бюджет, така и тези, които отговарят за санкциониране на неправилно паркиращите — са подчинени на общото политическо ръководство в лицето на кмета, общинския или районния съвет. Същото важи и за държавните органи, които разследват и санкционират укриването или неплащането на данъци. В крайна сметка те са неразделна част — дори когато решават независимо въпросите от тяхната компетентност — от същата държавна организационна структура като службите, които управляват държавния бюджет. Това обстоятелство само по себе си не може да постави под въпрос тяхната обективна безпристрастност¹¹⁵.

111 — В същия смисъл заключение на генералния адвокат Cruz Villalón от 26 юни 2012 г. по дело Otis и др. (C-199/11, точки 56–71), който разяснява подобна проблематика за случаите, когато Комисията е предявила иск за обезщетение за вреди срещу участващите в картела предприятия пред националните граждански съдилища. Съдът е дал възможност на страните по настоящия правен спор да дадат становище по това заключение в съдебното заседание, проведено на 24 октомври 2012 г.

112 — Във връзка с това заслужава да се спомене, че жалбоподателят не цитира правилно съображение 598 от спорното решение. За разлика от твърденията на Ziegler, в това съображение Комисията в никакъв случай не описва себе си като „един от основните пострадали“ от картела на услугите по преместване. По-скоро там се посочва доста по-общо, че сред „основните пострадали“ от практиките за фиктивните оферти „видимо са някои белгийски и международни публични институции“. Подобна е и писмената защита на Комисията в първоинстанционното производство, доколкото в цитираната от Ziegler точка 1 от нея само най-общо се посочва, че сред физическите лица, на чиито премествания се е отразил картелът, има и служители на европейски институции, включително на Комисията.

113 — Член 1 от Процедурния правилник на Комисията (вж. също член 17, параграф 6, буква б) ДЕС).

114 — Член 217, параграф 2 ЕО (сега член 17, параграф 6, буква б) ДЕС и член 248 ДФЕС).

115 — По този въпрос вж. и Решение от 6 ноември 2012 г. по дело Otis и др. (C-199/11, точка 64); подобно в заключението на генералния адвокат Cruz Villalón по същото дело (посочено в бележка под линия 111, по-специално точка 41).

148. Накрая, аргументът на Ziegler, че служители на Комисията са „искали фиктивни оферти“, следва да се отхвърли. Всъщност, от една страна, Съдът не разполага с данни, даващи основание да се допусне, че служители на Комисията са получавали ценови оферти от предприятия, извършващи услуги по преместване, като са знаели или дори само предполагали, че става дума за фиктивни оферти. Дори при изрично поставен въпрос в съдебното заседание доводите на Ziegler в това отношение се свеدهа до изключително общи и необосновани твърдения. От друга страна, в съдебното производство не бяха представени данни, че същите служители на Комисията, които са обработвали тези ценови оферти, са били натоварени и с разследването и санкционирането на картела на услугите по преместване.

149. Ефективното прилагане на правилата на конкуренцията, предвидени в Договорите, което е част от основните функции на Комисията, би било изложено на значителен риск, ако тази институция губеше автоматично компетентността си да разследва и наказва нарушенията, когато са засегнати финансовите интереси на Съюза или на нейните служители, дори връзката да е съвсем отдалечена. Както показва не на последно място разглежданият случай, този проблем на правоприлагането — противно на разбирането на Ziegler — не може да се реши по сигурен начин, дори ако на мястото на Комисията се включат един или повече национални органи за защита на конкуренцията, защото е възможно и националните органи да са пострадали от съответните картели¹¹⁶.

150. Следователно може да се обобщи, че Общият съд не може сериозно да бъде упрекван, че не е съобразил изискванията, които в настоящия случай произтичат от основните принципи на справедлив съдебен процес и добра администрация.

151. Това важи с още по-голяма сила, доколкото Комисията като административен орган не е длъжна да съблюдава същите строги изисквания като независимия съд по смисъла на член 47 от Хартата на основните права. Всъщност актовете на самата Комисия, включително решенията ѝ за налагане на глоби за нарушения на картелното право, подлежат на независим съдебен контрол от страна на съдилищата на Съюза¹¹⁷. Следователно в случай като настоящия Комисията, противно на това, което изглежда смята Ziegler¹¹⁸, определено не е едновременно обвинител и съдия.

в) Междинно заключение

152. Следователно и твърдението, че е налице втората част от третото правно основание, не е основателно. Поради това не е налице цялото посочено основание за обжалване.

116 — По този въпрос вж. още веднъж съображение 598 от спорното решение, според което сред „основните пострадали“ от практиките за фиктивните оферти „видимо са някои белгийски и международни публични институции“.

117 — Относно това, че Комисията не е съд, вж. съдебната практика, посочена в бележка под линия 107; относно съдебния контрол върху актовете на Комисията вж. по-специално Решение по дело КМЕ и др./Комисия (посочено в бележка под линия 51, точки 102—106), Решение по дело Chalkor/Комисия (посочено в бележка под линия 78, точки 62—67), Решение по дело КМЕ Germany и др./Комисия (посочено в бележка под линия 78, точки 129—133) и Решение по дело Otis и др. (посочено в бележка под линия 115, точки 59—64).

118 — Писмените и устните съображения на Ziegler по третото основание за обжалване се опират по-специално на ЕСПЧ, Решение по дело Kyprianou c/y Кипър от 15 декември 2005 г. (жалба № 73797/01, *Recueil des arrêts et décisions* 2005-XIII, § 127), в което се посочва, че смесването на ролята на тълков, свидетел, обвинител и съдия може да породи основателни съмнения в безпристрастността на съда („[...] la confusion des rôles entre plaignant, témoin, procureur et juge peut à l'évidence susciter des craintes objectivement justifiées quant à la conformité de la procédure au principe établi en vertu duquel nul ne peut être juge en sa propre cause et, en conséquence, quant à l'impartialité du tribunal [...]“).

4. Относно принципа на равно третиране и недопускане на дискриминация (четвърто основание)

153. С четвъртото и последно основание Ziegler оспорва точки 165—172 от обжалваното съдебно решение. В тази част от решението си Общият съд разглежда въпроса дали икономическите трудности на Ziegler към момента на постановяване на спорното решение са изисквали намаляване на наложената му глоба и дали Комисията е третираше Ziegler в това отношение по-лошо, отколкото Interdean NV — друго предприятие, участващо в картела на услугите по преместване.

154. Жалбоподателят упреква Общия съд, че при контрола върху спорното решение е нарушил „общия принцип на равенство и недопускане на дискриминация“. Несъобразеното от Общия съд неравно третиране се състояло в това, че в административното производство глобата на Interdean е намалена със 70 % на основание точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., докато положението на Ziegler дори не било анализирано от гледна точка на критериите по тази разпоредба от Насоките, макар че според собствените му твърдения Ziegler също е изпитвало икономически трудности.

155. Както вече беше посочено¹¹⁹, принципът на равно третиране е закрепен в членове 20 и 21 от Хартата на основните права общ принцип на правото на Съюза, който има особено значение при налагането на глоби по дела за картели. Този принцип изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано¹²⁰.

156. При това сходният характер на различните положения се преценява по отношение на всички характеризиращи ги фактори. Тези фактори трябва по-специално да бъдат определени и преценени в светлината на предмета и целта на акта на Съюза, който установява разглежданото различие¹²¹. Освен това трябва да бъдат взети предвид принципите и целите на нормативната уредба в областта, към която се отнася разглежданият акт¹²².

157. В настоящия случай Ziegler твърди, че Общият съд е трябвало да констатира, че неговото положение е било сходно на това на Interdean, особено що се отнася до неплатежоспособността, и да съобрази това предвид точка 37 от Насоките за определяне на глобите.

158. Затова трябва да се анализира въпросът дали евентуалната намалена платежоспособност — каквато се твърди, че е налице — сама по себе си може да доведе до сходство в положението на двете предприятия предвид предмета и целите на точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.

159. По този въпрос следва да се отбележи, че точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. дава възможност на Комисията поради „особеностите“ на конкретния случай да изчисли глобата в отклонение от общата методология, предвидена в тези насоки. Прилагането на точка 37 може да доведе както до повишаване, така и до намаляване на глобата, изчислена съгласно общата методология.

¹¹⁹ — Вж. по-горе точка 115 от настоящото заключение.

¹²⁰ — Решение от 10 януари 2006 г. по дело IATA и ELFAA (C-344/04, Recueil, стр. I-403, точка 95), Решение от 16 декември 2008 г. по дело Arcelor Atlantique et Lorraine и др. (известно като делото „Arcelor“, C-127/07, Сборник, стр. I-9895, точка 23), както и Решение по дело Akzo и Akcros (посочено в бележка под линия 20, точка 54).

¹²¹ — Решение по дело Arcelor (посочено в бележка под линия 120, точки 25 и 26), Решение от 1 март 2011 г. по дело Association Belge des Consommateurs Test-Achats и др. (C-236/09, Сборник, стр. I-773, точка 29), Решение от 17 март 2011 г. по дело AJD Tuna (C-221/09, Сборник, стр. I-1655, точка 93) и Решение от 12 май 2011 г. по дело Люксембург/Парламент и Съвет (C-176/09, Сборник, стр. I-3727, точка 32).

¹²² — Решение по дело Arcelor (посочено в бележка под линия 120, точка 26) и Решение по дело Люксембург/Парламент и Съвет (посочено в бележка под линия 121, точка 32).

160. Все пак, когато става дума за намаляване на глобата, разпоредбата на точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. — за разлика от правилото по точка 35 — не предвижда като предпоставка на първо място липсваща или намалена способност на предприятието да плаща с оглед на конкретния социален или икономически контекст. Всъщност двете споменати разпоредби от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. тръгват от различни предпоставки и не преследват еднаква цел. Ако двете разпоредби бъдат тълкувани и прилагани по същество в един и същ смисъл, би било излишно като основание за намаляване на глобите по изключение наред с точка 35 да съществува и точка 37.

161. Следователно, дори ако към момента на издаване на спорното решение Ziegler е било в положение на намалена или липсваща платежоспособност по смисъла на точка 35 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., това обстоятелство само по себе си не би било решаващо от гледна точка на точка 37 от Насоките, за да се приеме, че е налице сходство между положението на това предприятие и положението на Interdean.

162. Наистина неплатежоспособността на предприятието играе определена роля и в рамките на точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. при преценка на особеностите на конкретния случай, в случая — на особените финансови обстоятелства. Тогава обаче критерият, по който се преценява дали има основание за намаляване на глобата съгласно точка 37, трябва да бъде значително по-висок от прилагания за целите на точка 35. С други думи, за да се приеме, че са налице особени финансови обстоятелства по смисъла на точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., трябва платежоспособността на засегнатото предприятие да е спаднала в изключително голяма степен.

163. В противен случай би имало риск строгите условия по точка 35 за намаляване на глобата поради неспособност за плащане да могат да се заобиколят чрез прилагане на много по-широко формулирания текст на точка 37 и би имало сериозна опасност чрез прилагането на точка 37 от Насоките да се обезсмисли самата същност на нормата на точка 35, предвидена като абсолютно изключение¹²³.

164. Следователно за целите на прилагането на точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г. Общият съд правилно е съпоставил степента, в която определените съгласно общата методология глоби ще се отразят на способността съответно на Ziegler и на Interdean да плащат предвид съответния им годишен оборот¹²⁴. Всъщност, за разлика от мнението, което видимо поддържа жалбоподателят, не всяко спадане на платежоспособността на предприятието може да даде основание за намаляване на глобата съгласно точка 37 от тези насоки, макар да е възможно глобата да бъде намалена в различна степен. Напротив, да се приеме, че са налице особени финансови обстоятелства по смисъла на точка 37 от Насоките, е възможно само при изключително голям спад в платежоспособността на предприятието, като този спад трябва значително да надвишава по мащаб (простата) неспособност да се плаща по смисъла на точка 35.

165. В настоящия случай е безспорно, че Ziegler — за разлика от Interdean — не е посочило нито в административното производство, нито в първоинстанционното съдебно производство никакви обстоятелства, които поне на пръв поглед да могат да дадат основание да се приеме, че в неговия случай са налице особени финансови обстоятелства, които евентуално да обосноват намаляване на глобата (точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.),

¹²³ — Вж. уводната формулировка на точка 35 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г.: „В изключителни случаи [...]“.

¹²⁴ — Точка 171 от обжалваното съдебно решение.

извън твърдения спад в способността му да плати (точка 35 от Насоките). Страната, която се позовава на наличието на подобни обстоятелства, носи тежестта да посочи съответните факти. Нищо не е пречило на Ziegler да представи подходящи данни, още повече че необходимата информация би трябвало на първо място да дойде от това предприятие.

166. Тъй като Ziegler не е предоставило подходящи данни, от които да може да се заключи, че са налице особени обстоятелства по смисъла точка 37 от Насоките за определяне на глобите от 2006 г., Общият съд е имал основание да приеме, че Ziegler и Interdean не са се намирали в сходно положение и че следователно не би могло да е налице нарушение на принципа на равно третиране.

167. Ето защо в обобщение следва да се приеме, че не е налице и четвъртото посочено основание за обжалване.

В – Междинно заключение

168. Тъй като не е налице нито едно от посочените от Ziegler основания, жалбата следва изцяло да бъде отхвърлена.

V – Съдебни разноски

169. Ако, както предлагам в настоящия случай, жалбата бъде отхвърлена, Съдът трябва да се произнесе по съдебните разноски (член 184, параграф 2 от Процедурния правилник от 25 септември 2012 г.), като подробностите са уредени в членове 137—146 във връзка с член 184, параграф 1 от този правилник¹²⁵.

170. Съгласно член 138, параграф 1 във връзка с член 184, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане в този смисъл и Ziegler е загубило делото, следва Ziegler да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

VI – Заключение

171. С оглед на предходните съображения предлагам на Съда да се произнесе, както следва:

- 1) Отхвърля жалбата.
- 2) Осъжда Ziegler SA да заплати съдебните разноски.

¹²⁵ — Съгласно основния принцип, че новите процесуални правила се прилагат към всички висящи правни спорове към момента на влизането им в сила (постоянна съдебна практика, вж. само Решение от 12 ноември 1981 г. по дело *Meridionale Industria Salumi* и др. (212/80-217/80, *Recueil*, стр. 2735, точка 9), решението относно съдебните разноски в настоящия случай ще бъде взето съгласно Процедурния правилник на Съда от 25 септември 2012 г., в сила от 1 ноември 2012 г. (в същия смисъл Решение по дело *Комисия/Verhuizingen Coppens*, посочено в бележка под линия 6, точки 83—85). По същество обаче новите правила не се различават от тези по член 69, параграф 2 във връзка с член 118 и член 122, първа алинея от Процедурния правилник на Съда от 19 юни 1991 г.